

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 311/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o., ČSA 241/12, Kremnica, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 199/2009 z 3. októbra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 11/2015 z 30. októbra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 70/2016 z 31. mája 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SINES, s. r. o., ČSA 241/12,

Kremnica (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 199/2009 z 3. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 11/2015 z 30. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 70/2016 z 31. mája 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ si návrhom uplatnil nárok na zaplatenie sumy 28 620,67 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“). Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že odporca v rámci výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], listom z 18. mája 2000 okamžite zrušil so zamestnankyňou tejto obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] pracovný pomer. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom sp. zn. 10 C 743/2000 z 18. decembra 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. marca 2004, určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné a že pracovný pomer s [REDAKOVANÉ] trvá, a zároveň obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], zaviazal zaplatiť [REDAKOVANÉ] náhradu mzdy v sume 11 726 Sk mesačne za obdobie od 25. apríla 2000 do 22. mája 2000 a náhradu mzdy v sume 11 726 Sk mesačne za obdobie od 7. júna 2000 do dňa umožnenia ďalšieho pokračovania v práci, resp. do dňa platného skončenia pracovného pomeru. Podľa sťažovateľa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], zaplatila [REDAKOVANÉ] 7. júna 2009 na základe rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 10 C 743/2000 z 18. decembra 2003 sumu 28 620,67 €. Zaplatením tejto sumy vznikla obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], škoda, ktorá bola spôsobená výlučne protiprávnym konaním správcu konkurznej podstaty, t. j. odporcu. Pohľadávka obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v sume 28 620,67 € bola sťažovateľovi ako postupníkovi postúpená zmluvou zo 17. júla 2009 v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka.

O návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 199/2009-389 z 18. januára 2013 tak, že ho zamietol. Proti rozsudku okresného súdu z 18. januára 2013 podal sťažovateľ (prvé) odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 8 Co 288/2013-443 z 30. októbra 2013 tak, že rozsudok okresného súdu z 18. januára 2013 zrušil z procesného dôvodu, keď okresnému súdu vytkol, že tento nepostupoval podľa § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. samosudca po začatí pojednávania, prednesoch účastníkov a oznámení výsledkov prípravy pojednávania neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Po vrátení veci krajským súdom okresný súd doplnil dokazovanie a rozhodol napadnutým rozsudkom z 3. októbra 2014 tak, že návrh sťažovateľa zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ (druhé) odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. októbra 2015 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu z 30. októbra 2015 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 31. mája 2017 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ odôvodňuje namietané porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a zásady spravodlivého procesu tým, že okresný súd v napadnutom konaní nevykonával ňou navrhovaný výsluch svedka, ktorý by mohol *„súdu relevantne a detailne vysvetliť konkrétny daňový prípad [REDAKOVANÉ], presne by zodpovedal otázky týkajúce sa jej reálne dosiahnutého príjmu (výška, čas prijatia, právny titul, subjekt poskytujúci príjem)... a to navyše... v rozpore s postupom daňového úradu. Je pravdou, že súd rozhoduje sám (autonómne) o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Súčasne však treba pripomenúť, že v občianskom súdnom konaní súd dbá na to, aby sa skutkový stav veci zistil čo najúplnejšie a účastníci konania mali možnosť vykonať*

dôkazy podporujúce alebo preukazujúce ich tvrdenia... V danom prípade ide o odňatie možnosti konať pred súdom, nakoľko okresný ako aj krajský súd sa v odôvodnení ťažiskovo venovali iba jedinej obrane žalovaného, t. j. že v konaní nebolo preukázané, že suma 28.620,67 € bola spoločnosťou [REDAKOVANÉ] vyplatená zamestnankyni tejto spoločnosti [REDAKOVANÉ] a že k vzniku škody tak nedošlo. Súdy odôvodňovaníu tohto záveru intenzívne a veľmi iniciatívne venovali v celom rozsiahlom odôvodnení rozsudku. Preto bolo esenciálnou povinnosťou súdu umožniť nám ako žalobcovi vykonať všetky navrhnuté dostupné dôkazy preukazujúce a podporujúce tvrdenia žaloby a tvrdený skutkový základ žaloby. Nebolo žiadneho relevantného dôvodu na nevykonanie výsluchu svedka [REDAKOVANÉ].“

Podľa názoru sťažovateľa napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu trpia nedostatočným odôvodnením, keďže sú v zjavnom rozpore s obsahom spisu a vykonanými dôkazmi. Ďalej uvádza: „V tejto súvislosti preto možno uviesť, že súdy ťažiskovo tvrdili, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] mala vo svojej výpovedi uviesť, že jej mala byť uhradená iba suma cca 17.000,- EUR. Predmetné tvrdenie však rozhodne neobstojí a je plne v rozpore s obsahom spisu.“

Sťažovateľ v sťažnosti pokračuje: «Súdy nesprávne aplikovali dôkazný účinok súkromných a verejných listín, a to najmä vo vzťahu k listinám vydaným daňovým úradom. V danej veci bola tak produkovaná reťaz nadväzujúcich listinných dôkazov. Úvaha súdu, že ide iba o súkromné listiny, a že sme ich mali ďalej „verifikovať“, je značne formalistické, absurdné a popierajúce. Sám žalovaný správnosť týchto listín relevantne nenamietal a najmä neponúkol žiadne vyvracajúce dôkazy o opaku. Žalovaný by musel preukázať, že všetky listiny predložené nami ako aj daňovým úradom a sociálnou poisťovňou sú vecne nesprávne, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] klamala, že nič nezdaňovala, že neuhradila daň ale túto sumu de facto „darovala“ daňovému úradu, resp. že išlo o iný príjem, ktorý bol zdanený za rok 2009. Navyše v prípade potvrdení Daňového úradu Žilina, pobočka Námestovo ide o verejné listiny a nie o listiny súkromné...»

Za arbitrárne považuje sťažovateľ posudzovanie majetkovej situácie konateľa obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], a «faktické zavedenie povinnosti spätného preukazovania majetku, ktoré je zjavne neústavné...

Prvostupňový súd v odôvodnení vyslovil na str. 28 rozsudku..., že „v kontexte súdom už v pôvodnom rozhodnutí konštatovaných okolností však nasvedčuje práve opaku, že [REDAKOVANÉ] s touto hotovosťou ku dňu 03.06.2009 nedisponoval.“ Súd prvého stupňa tak vôbec nevyslovil, že by... nedisponoval financiami, iba paušálne konštatuje pochybnosti a to, že opačné okolnosti majú byť nasvedčované, nie však preukázané. Ide o ďalší prvok arbitrárnosti. „Nasvedčovanie“ je iba subjektívna domnienka súdu. Okresný súd mal byť pri tejto úvahe preto súčasne schopný a najmä povinný potom i presne uzavrieť, presne koľko finančnej hotovosti mal teda [REDAKOVANÉ] v roku 2009 ku dňu 03. 06. 2009, čo však už súd vôbec neučinil.».

Podľa sťažovateľa postup „okresného súdu predstavuje nebezpečný precedens v dôkaznom práve, keď súd si neplní svoje procesné povinnosti a súčasne ani nerešpektuje potvrdenie iného štátneho orgánu (tu daňového úradu), de facto degraduje verejnú listinu iného štátneho orgánu, osvojuje si jeho právomoc a vyslovuje rôzne špekulatívne a obsiahle úvahy a pochybnosti, ktoré sú v očividnom rozpore s viacerými dôkazmi, pričom však súd už nie je schopný vôbec vysloviť to, aká by teda mala byť podľa súdu skutočná realita. Celý postup súdu pri rozhodovaní sa obmedzil iba na paušálne vyslovovanie ničím konkretizovaných pochybností, avšak už bez ďalšieho uzavretia relevantných skutkových záverov, čo je zreteľný znak arbitrárnosti.“.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd „rozhodol už za účinnosti C. s. p., pričom Civilný sporový poriadok... zaviedol v zmysle § 470 C. s. p. nepravú retroaktivitu, t. j. tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Dovolací súd mal tak dovolanie meritórne prejednať podľa podmienok C. s. p., pričom postupom dovolacieho súdu (nezákonným odmietnutím dovolania) došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a základné právo... podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 6 C 199/2009-492 zo dňa 03. 10. 2014, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 11/2015-574 zo dňa 30. 10. 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 70/2016 zo dňa 31. 05. 2017 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 6 C 199/2009-492 zo dňa 03. 10. 2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 11/2015-574 zo dňa 30. 10. 2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 70/2016 zo dňa 31. 05. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v Žiline, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 3. októbra 2014

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jeho sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 30. októbra 2015

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. októbra 2015 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu z 3. októbra 2014. Poukázal na odôvodnenie tohto rozsudku a následne na zdôraznenie správnosti jeho dôvodov uviedol tieto právne závery:

«Vzhľadom na predmet sporu – náhrada škody zo zodpovednosti odporcu ako správcu konkurznej podstaty v zmysle ust. § 8 ods. 2 zákona č. 329/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinného do 30. 06. 2015 v spojení s ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka správne zameral dokazovanie na otázku či právnemu predchodcovi navrhovateľa – spoločnosti [REDAKOVANÉ] vznikla škoda tým, že skutočne vyplatil žalovanú sumu vo výške 28.620,67 eur [REDAKOVANÉ] titulom svojej povinnosti, ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C/743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 02. 03. 2004. Podľa rozsudku žalovaný – [REDAKOVANÉ] je povinný poskytnúť žalobkyni [REDAKOVANÉ] náhradu mzdy vo výške 11.726,- Sk brutto mesačne za obdobie trvania prekážok v práci na stane zamestnávateľa od dňa 25. 04. 2000 do 22. 05. 2000 a náhradu mzdy vo výške 11.726,- Sk brutto mesačne za obdobie od 07. 06. 2000 po oznámení zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával do doby, keď jej umožní pokračovať v práci a žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania spočívajúce v trovách zastúpenia vo výške 17.727,- Sk na účet právneho zástupcu žalobkyni [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia. Za stavu námietok zo strany odporcu ohľadom skutočného vyplatenia uvedenej sumy spočívajúcich v spochybňovaní listinných dôkazov a v tomto smere aj navrhnutými dôkazmi bolo aj podľa odvolacieho súdu na navrhovateľovi, aby pravdivosť ním predložených listinných dôkazov a to najmä písomného potvrdenia [REDAKOVANÉ] zo dňa 07. 06. 2009 a príjmového pokladničného dokladu zo dňa 07. 06. 2009 preukázal. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na správne konštatovanie okresného súdu ohľadom hodnotenia súkromných listín. Zákon v ust. § 134 O. s. p. vymedzuje pojem verejnej listiny pozitívne. Verejné listiny sú listiny vydané súdmi

SR alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné. Ostatné listiny sú súkromné. Súd skúma pravosť súkromnej listiny, teda či pochádza od vystaviteľa a jej pravdivosť, teda správnosť jej obsahu. Rozdiel medzi verejnou a súkromnou listinou spočíva v jej dôkaznej sile. Účastník, ktorý spochybňuje pravdivosť verejnej listiny, musí okrem popretia pravdivosti jej obsahu aj predložiť dôkazy o svojom tvrdení. Pri súkromnej listine stačí popretie jej pravosti alebo správnosti druhým účastníkom. Dôkazné bremeno pravosti alebo pravdivosti takejto listiny zaťažuje toho, kto takúto listinu predložil ako dôkaz. Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd za správny aj záver okresného súdu o dôkaznej povinnosti navrhovateľa preukázať pravdivosť predložených listinných dôkazov.

Následne okresný súd na základe dôkaznej iniciatívy účastníkov konania vykonal rozsiahle dokazovanie uzavrúc, že nemožno bez vážnych pochybností potvrdiť pravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa o tom, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo reálne k vyplateniu peňažnej sumy 28.620,67 eur [REDAKOVANÉ] z titulu povinnosti uloženej mu označeným súdnym rozhodnutím. Aj podľa odvolacieho súdu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (konateľ a spoločník spoločnosti [REDAKOVANÉ]) hodnoverne nepreukázal, že mal v uvedenom čase k dispozícii predmetný finančný obnos, ktorý predstavoval značnú hodnotu a ktorý mal vložiť do spoločnosti [REDAKOVANÉ] podľa jeho výpovede ako pôžičku, pričom podľa príjmového pokladničného dokladu z 03. 06. 2009 (č. l. 216 spisu) ako vklad podnikateľa do spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Taktiež bezpodmienečne muselo dôjsť v dôsledku prechodu meny k výmene sumy 862.226,30 Sk, ktorú [REDAKOVANÉ] tvrdil, že mal vo svojej domácnosti a teda nie uloženú na účte v peňažnom ústave a to na sumu 28.620,67 eur. Keďže menovaný takúto výmenu nepotvrdil ani nepreukázal nebolo možné uveriť tomu, že uvedenú sumu aj dňa 03. 06. 2009 vložil do pokladne [REDAKOVANÉ]. Príjmový pokladničný doklad bez označenia čísla vyvoláva tiež pochybnosti. Okrem toho samotná [REDAKOVANÉ], ktorá je sestrou [REDAKOVANÉ], vypočítaná v konaní ako svedkyňa potvrdila, že uvedenú sumu neobdržala, ale inú nižšiu sumu - „nejako to bolo 17.000 eur“ (č. l. 224 spisu) a teda inú sumu, ktorá bola uvedená v písomnom potvrdení z 07. 06. 2009 a v príjmovom pokladničnom doklade z 07. 06. 2009. V daňovom priznaní za r. 2009 konkrétne je uvedená ako príjem suma 17.852,76 eur od spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Skutočne pochybnosť vyvoláva, že vyplatenú sumu mali predstavovať

aj úroky z omeškania vyčíslené [REDAKČIA] dňa 03. 06. 2009 za obdobie od 01. 04. 2004 až do dňa 07. 06. 2009, ktorého dňa mali byť odovzdané [REDAKČIA]. Taktiež je potrebné poukázať aj na listiny predstavujúce daňové priznania spoločnosti [REDAKČIA] za roky 2004 t. j. od právoplatnosti súdneho rozhodnutia do r. 2008, z ktorých nevyplýva účtovanie predmetného záväzku spoločnosti voči [REDAKČIA]. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosť, že [REDAKČIA] vo svojom daňovom priznaní za r. 2009 priznala ako príjem sumu 17.852,76 eur, z ktorého odvieďla aj daňovú povinnosť nepovažoval odvolací súd za rozhodujúcu. Okresný súd preto správne vykonané dôkazy hodnotil v zmysle ust. § 132 O. s. p. jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. Úvaha súdu bolo opretá o zistené skutočnosti a v súlade so zásadami formálnej logiky.

Taktiež dospel aj k správne právnemu záveru o nepreukázaní vzniku škody ako jednej z podmienok pre vznik zodpovednosti odporcu podľa ust. § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní a z toho dôvodu nepreukázania práva na navrhovateľa na zaplatenie postúpenej pohľadávky, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu spĺňa aj kritériá riadne a náležite zdôvodneného rozhodnutia, je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Súd bol dôsledný nielen pri skutkovom, ale aj pri právnom odôvodnení rozhodnutia, všetky dôkazy vykonané v priebehu konania riadne aj v písomnom vyhotovení rozsudku odôvodnil. Uviedol akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s písomným odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom bola účastníkom daná odpoveď na všetky, pre nich skutkovo, ale i právne významné otázky.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. S námietkami odvolateľa o nepresvedčivosti napadnutého rozsudku sa nestotožnil, naopak mal za to, že preskúmaný rozsudok spĺňa všetky kritériá kladené na zákonné rozhodnutie (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Nepovažoval za nesprávny postup okresného súdu, ktorý reagoval po predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku v prvom poradí aj na obsah prvotného odvolania navrhovateľa. Za platnosti zásady voľného hodnotenia dôkazov žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Poukazovanie navrhovateľa v odvolaní na ním predložené listinné dôkazy je preto nedôvodné keď iné dôkazy tieto vážne spochybňujú. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vyznieva mimoriadne logicky a konzistentne, čo znamená,

že posúdil všetky dôkazy predovšetkým v ich vzájomných súvislostiach a presvedčivo vyargumentoval dôkazmi zistený skutkový stav. Okresný súd sa podrobne vysporiadal aj s tým prečo niektoré dôkazy nevykonal, ktoré navrhnuté dôkazné prostriedky ani odvolací súd nepovažoval za rozhodujúce pre posúdenie veci.»

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnutý rozsudok okresného súdu z 3. októbra 2014, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne uviedol obsah (prvého) rozsudku z 18. januára 2013, na ktorý odkázal, keď vzhľadom na „*len nepatrný rozsah nových skutkových zistení..., súd nemal dôvod meniť nič zásadné na dôvodoch svojho rozhodnutia... zo dňa 18. 01. 2013., a preto aj pri opätovnom rozhodnutí vo veci v podstatnom rozsahu poukazuje na svoje skutkové a právne závery uvedené v tomto rozsudku...*“. Okresný súd takto poukázal na dôkazy, ktoré vykonal, a následne uviedol ich hodnotenie a právne závery. Dospel k právnomu záveru, že sťažovateľ nepreukázal vznik škody, t. j. že obchodná spoločnosť [REDACTED] – právny predchodca sťažovateľa – vyplatil [REDACTED] sumu 28 620,67 € z titulu náhrady mzdy s príslušenstvom. V uvedených súvislostiach okresný súd poukázal na to, že v konaní bolo predložené písomné potvrdenie [REDACTED], príjmový pokladničný doklad, ktoré okresný súd hodnotil v kontexte s daňovým priznaním [REDACTED], a tiež s daňovými priznaniami obchodnej spoločnosti [REDACTED]. Okresný súd v týchto súvislostiach uviedol:

«V kontexte prejednávanej veci súd ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ produkoval v konaní na preukázanie svojho skutkového tvrdenia, že jeho

právny predchodca zaplatil dňa 07. 06. 2009 [REDACTED] sumu 28.620,67 eur z titulu povinnosti uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C 743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003, listinný dôkaz, a to písomné potvrdenie [REDACTED] zo dňa 07. 06. 2009 a príjmový pokladničný doklad [REDACTED] zo dňa 07. 06. 2009. Pokiaľ by súd vychádzal z prezumpcie pravdivosti obsahu týchto listín, bolo by možné dospieť k jednoznačnému záveru, že navrhovateľ svoje skutkové tvrdenia v tejto časti preukázal. Keďže však obe listiny možno považovať za súkromné listiny, stačí, ako už bolo vyššie uvedené, len formálne popretie ich správnosti odporcom a nastupuje dôkazná povinnosť navrhovateľa, aby preukázal pravdivosť ich obsahu. Súd skonštatoval, že odporca po celý čas konania namietal pravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa o tom, že by zo strany jeho právneho predchodcu došlo reálne k vyplateniu peňažnej sumy 28.620,67 eur [REDACTED] z titulu povinnosti uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C 743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003, pričom zároveň v konaní navrhol vypočuť za účelom objasnenia týchto skutkových okolností [REDACTED] ako svedka a súčasne navrhol, aby súd zabezpečil konkrétne listinné dôkazy z účtovníctva právneho predchodcu odporcu, ako aj daňové priznanie samotnej [REDACTED] za rok 2009. Súd rovnako k týmto okolnostiam vypočul aj konateľa navrhovateľa [REDACTED].

Súd hodnotiac uvedené vykonané dôkazy podľa zásad uvedených v ust. § 132 O. s. p., dospel k záveru, že nemožno bez vážnych pochybností potvrdiť pravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa o tom, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo reálne k vyplateniu peňažnej sumy 28.620,67 eur [REDACTED] z titulu povinnosti uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C 743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003.

Závažné pochybnosti o pravdivosti uvedených skutkových tvrdení navrhovateľa podľa súdu vyplývali z nasledovného:

[REDACTED] vo svojom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009 priznala príjmy podľa ust. § 5 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (t. j. príjmy zo závislej činnosti) v súhrne od všetkých zamestnávateľov vo výške 17.891,30 eur. Táto suma je však nižšia ako súčet: a) náhrady mzdy za obdobie od 25. 04. 2000 do 22. 05. 2000 a za obdobie od 07. 06. 2000 do 05. 03. 2004 spolu v sume 17.852,76 eur a b) zákonných úrokov z omeškania vo výške 11 % ročne

zo sumy 17.852,76 eur od 01. 04. 2004 do 07. 06. 2009 spolu v sume 10.179,49 eur, t. j. suma 28.032,25 eur, pričom dani z príjmu podliehala v zdaňovacom období roku 2009 celá táto suma (teda aj vrátane úrokov z omeškania). V tomto smere sa súd nestotožnil s vysvetlením navrhovateľa, že príjem [REDACTED] zodpovedajúci úrokom z omeškania vo výške 10.179,49 eur dani z príjmov nepodliehal. Opak vyplýva práve z toho času účinného ust. § 17 ods. 21 (v súčasnosti ust. § 17 ods. 19) zákona č. 595/2003 Z. z., podľa ktorého zmluvné pokuty, poplatky z omeškania a úroky z omeškania (napr. § 369 ObZ) okrem úrokov z omeškania z úverov platených bankám a prijatých bankami a úrokov v prípade vzniku nepovoleného debetného zostatku na bežnom účte platených bankám a prijatých bankami, sa zahrnú do základu dane u veriteľa po prijatí úhrady alebo u dlžníka po ich zaplatení, (teda presne ako to udával odporca). Pokiaľ by tak [REDACTED] prijala od právneho predchodcu navrhovateľa celkovo sumu 28.620,67 eur, z ktorej by suma 28.032,25 eur podliehala dani z príjmu, konala by v rozpore so svojimi daňovými povinnosťami. Je síce pravdou, že nesplnenie si daňovej povinnosti [REDACTED], súd nemôže brať na tarchu navrhovateľa (resp. spoločnosti [REDACTED]), avšak tento rozpor minimálne sponchybňuje pravdivosť obsahu potvrdenia o prijatí peňažnej hotovosti v sume 28.620,67 eur a špecifikáciu prijatej sumy datovaného dňa 07. 06. 2009 podpísaného [REDACTED]. Na týchto pochybnostiach podľa súdu nemenilo nič ani navrhovateľom produkované potvrdenie z priznania k dani z príjmov za rok 2011 vystaveného Daňovým úradom Žilina, pobočka Námestovo zo dňa 11. 01. 2013, podľa ktorého daňová povinnosť vo výške 2.707,34 eur vyplývajúca z daňového priznania [REDACTED] za rok 2009, v ktorom uviedla táto základe dane 17.891,30 eur, bola uhradená. Súd poukázal na to, že suma základu dane uvedená v daňovom priznaní [REDACTED] rovnajúca sa ňou priznaným príjmom podľa ust. § 5 zákona č. 595/2003 Z. z. vo výške 17.891,30 eur sa nekryje so sumou náhrady mzdy 17.852,76 eur, ktorá mala byť [REDACTED] spoločnosťou [REDACTED] vyplatená a súčasne zo samotného daňového priznania [REDACTED] k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009 bez ďalšieho nevyplývalo, od koho táto prijala sumu 17.891,30 eur, resp., že ide práve o príjem prijatý od spoločnosti [REDACTED] a práve titulom vyplatenej náhrady mzdy podľa rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C 743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003. Napokon z uvedeného potvrdenia Daňového úradu Žilina, pobočka

Námestovo zo dňa 11. 01. 2013 ani nevyplývalo, kedy [REDAKOVANÉ] úhradu dane 2.707,34 eur vykonala. V inej súvislosti, a to z hľadiska nepredpojatosti osoby svedka [REDAKOVANÉ] v pomere k účastníkom, súd poukázal na to, že navrhovateľ získal predmetný listinný dôkaz priamo od [REDAKOVANÉ], čo vyplýva priamo z obsahu uvedeného potvrdenia, kde sa udáva, že potvrdenie bolo vydané na základe žiadosti daňového subjektu.

Spoločnosť [REDAKOVANÉ] (právny predchodca navrhovateľa) v súvahách ako súčasť daňových priznaní spoločnosti k dani z príjmov právnickej osoby za roky 2004 až 2008 nevedla akékoľvek záväzky, pričom podala tzv. „nulové“ daňové priznanie, v ktorom všetky položky (ako aj položky súvahy a výkazu ziskov a strát ako súčasť daňového priznania) boli nevyplnené, t. j. spoločnosť neevidovala v týchto rokoch žiadny majetok a ani žiadne záväzky. Išlo tak vlastne o mŕtvu spoločnosť. Následne až v daňovom priznaní za rok 2009 spoločnosť vyplnila výsledok hospodárenia pred zdanením (súčasne základ dane) vo výške 1,- euro, časť III. písm. F - Doplňujúce údaje, kde uviedla súčet prevádzkových, finančných a mimoriadnych výnosov v sume 28.620,67 eur a súčet prevádzkových, finančných a mimoriadnych nákladov v sume 28.619,67 eur, pričom výsledok hospodárenia pred zdanením bol v sume 1,- euro. Súčasne v súvahe uviedla záväzky za bežné účtovné obdobie voči spoločníkom a združeniu v sume 28.621,- eur a záväzky voči zamestnancom v sume (-) 28.621,- eur (strana pasív, časť B.111. položka 5 a 6). Taktiež vo výkaze ziskov a strát uviedla ostatné výnosy z hospodárskej činnosti (č. riadku 22) v sume 28.621,- eur a ostatné náklady na hospodársku činnosť (č. riadku 23) v sume 28.620,- eur. Jedinými účtovnými operáciami spoločnosti mal byť príjem (vklad podnikateľa do spoločnosti) od [REDAKOVANÉ] do pokladne dňa 03. 06. 2009 v sume 28.620,67 eur (príjmový pokladničný doklad spoločnosti zo dňa 03. 06. 2009), následný výdavok zaplatený [REDAKOVANÉ] vo výške 28.620,67 eur dňa 07. 06. 2009 (výdavkový pokladničný doklad spoločnosti zo dňa 07. 06. 2009) a následný príjem dňa 17. 07. 2009 od navrhovateľa vo výške 1,- euro titulom odplaty za postúpenie pohľadávky (príjmový pokladničný doklad spoločnosti zo dňa 17. 07. 2009).»

Následne okresný súd hodnotil aj výpoveď konateľa a spoločníka sťažovateľa a jeho právneho predchodcu obchodnej spoločnosti [REDACTED], a to aj v kontexte so zavedením meny euro od 1. januára 2009, a uviedol:

«Konateľ a zároveň spoločník navrhovateľa [REDACTED] (zároveň konateľ a spoločník spoločnosti [REDACTED]) na pojednávaní dňa 13. 11. 2012 vo svojej výpovedi uviedol, že išlo o peňažné prostriedky z vlastných zdrojov, pričom spoločnosti [REDACTED] požičal peniaze. (v kontexte tohto súd poukázal na účel platby na príjmovom pokladničnom doklade spoločnosti [REDACTED] zo dňa 03. 06. 2009, na ktorom je ako účel platby uvedený: „vklad podnikateľa“) Na otázku, kde pred tým mal uložené tieto peňažné prostriedky, uviedol, že mal bankový účet, ale tieto finančné prostriedky neboli vyberané predtým z bankového účtu, pričom ich mal doma v hotovosti. Pokiaľ sa týka pôvodu týchto peňažných prostriedkov uviedol, že od 50-teho roku minulého storočia pracoval, pričom všetok svoj čas využil na zárobok, pričom ak chcel študovať, musel si zarobiť, keďže doma ich bolo veľa detí. Neskôr bol zamestnancom rudných baní, pričom mal dobre platené funkcie. Navyše jeho svokrovci im boli hocikedy ochotní finančne vypomôcť. Po roku 2004 vykonával dve platené činnosti, a to pre spoločnosť [REDACTED] a pre bližšie neuvedenú spoločnosť v [REDACTED]. Na otázku, či peňažné prostriedky, ktoré boli vyplatené [REDACTED], mal od ich nadobudnutia až do vyplatenia [REDACTED], resp. spoločnosti [REDACTED] uložené stále doma, uviedol, že peniaze si vyberá priebežne. Ak ide robiť nejakú činnosť, zabezpečuje si peňažné prostriedky. Chystali rekonštrukciu domu, peniaze mal tak na tieto účely. Aj v súčasnosti by také peniaze našiel doma, ide robiť krb, ktorý stojí minimálne 3.000,- eur. K spôsobu kumulácie týchto peňažných prostriedkov u neho doma uviedol, že ak robil v iných firmách, peniaze si nedával na účet alebo ich hneď z účtu vyberal. Toto obdobie trvalo asi 3 roky. Následne uviedol, že ťažko povedať, ako dlho to robili. Napokon uviedol, že nevie, či v roku 2009 menil väčšie množstvo peňazí v Sk na euro. Písomným podaním urobeným prostredníctvom elektronickej pošty zo dňa 05. 12. 2012 sa druhý konateľ navrhovateľa [REDACTED] ml. vyjadril, že jeho otec [REDACTED] st. v období od 01. 06. 2008 do 30. 06. 2009 nemal vedený bankový účet. Samotný [REDACTED] st. podaním zo dňa 09. 01. 2013 súdu oznámil, že výpismi z bankového účtu, ako i z účtu jeho manželky za obdobie júna 2008 až júna 2009, ako i výpismi za iné obdobia nedisponuje s poukazom na odstup času.

Vzhľadom na jeho vek a dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav si už nepamätá, v ktorom peňažnom ústave mal vedené účty a v ktorom období boli tieto účty vedené, nakoľko bankové účty zrušil, keďže ich ako dôchodca nepoužíval. Na pojednávaní dňa 18. 01. 2013 [REDACTED] uviedol, že bankové účty mal otvorené v banke v [REDACTED] a v [REDACTED]. Súčasne uviedol, že peniaze, ktoré mali doma v Sk menila na eurá jeho manželka, nespomína si už, v ktorej banke, ani akým spôsobom. Ďalej uviedol, že peniaze, ktoré boli vyplatené [REDACTED] nemal doma pripravené špeciálne pre ňu, jednoducho mal peniaze doma a z týchto peňazí, ktoré mal doma, [REDACTED] vyplatil. Väčšiu časť peňazí si nechával doma od roku 1992, lebo v tom období zrušil bankové účty, ktoré mal v [REDACTED], čo boli vtedy ešte vkladné knižky. Starobný dôchodok si vyberá na pošte v hotovosti, pričom na tomto je od roku 1996. Od roku 1992 do 10. 03. 1999 bol zamestnaný v spoločnosti [REDACTED], pričom odstupné po skončení jeho zamestnaneckého vzťahu nedostal. Pred tým pracoval v [REDACTED]. Následne po roku 1999 pracoval od roku 2001 alebo 2002 vo firme [REDACTED], pričom pracoval v [REDACTED], potom bol asi rok a pol do leta 2004 zamestnaný vo [REDACTED]. Išlo všetko o výkon práce v pracovno-právnom vzťahu. Pokiaľ sa týka inej platenej činnosti od roku 1992, uviedol, že bol konateľom spoločnosti [REDACTED] a navrhovateľa, pričom si nepamätá, resp. nesleduje to, či mal v z tejto funkcie nejaký príjem. Rovnako nevie o tom, či ako fyzická osoba podal od roku 1992 nejaké daňové priznanie. Taktiež uviedol, že potom, ako mu boli zistené choroby, dal všetky peniaze k dispozícii synom. Nepamätá sa, či v roku 2009 mu jeho synovia vrátili peniaze, ktoré si s jeho súhlasom pred tým zobrali. Nevie uviesť, koľko jeho manželka vymieňala peňazí, ale určite to neboli všetky ich peniaze, ktoré mali. On osobne v roku 2009 peniaze nemenil. Jeho manželka menila peniaze, ktoré zodpovedali ich bežnej spotrebe za dva mesiace, t. j. zodpovedajúce ich dvom dôchodkom. Išlo zhruba o pár tisíc Sk. Iné peniaze nemenila. Ako už uviedol, vzhľadom k tomu, že nemal bankový účet, niekoľko rokov si peniaze ukladal doma.

Z uvedených všeobecne známych skutočností (§121 O. s. p.), ako aj s poukazom na to, že [REDACTED] sa na pojednávaní dňa 18. 01. 2013 napokon vyjadril, že v roku 1992 zrušil bankové účty a peniaze mal v hotovosti, z čoho vyplýva, že peniaze, ktoré prijal či už titulom starobného dôchodku, alebo od jeho zamestnávateľov, ktorých udával na pojednávaní, mal v slovenskej mene platnej na území SR do 31. 12. 2008. Je tak zrejmé,

že ak mal vložiť dňa 03. 06. 2009 do pokladne spoločnosti [REDAKOVANÉ] peňažnú hotovosť v sume 28.620,67 a v mene „euro“, muselo z jeho strany dôjsť po 01. 01. 2009 k výmene sumy 862.226,30 Sk na sumu 28.620,67 eur (počítajúc konverzným kurzom). Pokiaľ on sám, ako uviedol napokon na pojednávaní dňa 18. 01. 2013, peňažné prostriedky nemenil, pričom peňažné prostriedky menila zo slovenskej meny na euro len jeho manželka, a to iba do výšky bežnej spotreby zodpovedajúcej dvom mesiacom - pár tisíc Sk, súčasne jeho príjem bol tvorený len starobným dôchodkom a v období od roku 2000 do roku 2009 príjmom zo závislej činnosti vo výške cca 1/2 minimálnej mzdy koncom roku 2008 a v roku 2009 (vyplýva zo Správy Sociálnej poisťovne) a napokon, ak nepodával daňové priznania od roku 1992 a taktiež sa vyjadril, že sa nepamätá, že by od synov dostal peňažnú hotovosť v roku 2009 (t. j. v eurách), je logicky možné dospieť k záveru, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nedisponoval v roku 2009 peňažnou hotovosťou zodpovedajúcou sume, ktorá ním mala byť poskytnutá spoločnosti [REDAKOVANÉ] a následne touto spoločnosťou opätovne prostredníctvom jeho osoby odovzdaná [REDAKOVANÉ] v mieste jej bydliska.»

Napokon okresný súd v napadnutom rozsudku poukázal na ďalšie relevantné skutočnosti a uviedol:

«V ďalšom súd poukázal na určité časové a logické súvislosti, na základe ktorých mal rovnako vážne pochybnosti o pravdivosti navrhovateľom produkovaných listinných dôkazov. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24 K 23/93 zo dňa 12. 04. 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 09. 2002, bol po speňažení majetku konkurznej podstaty zrušený konkurz úpadcu - spoločnosti [REDAKOVANÉ] Ako sa vyjadril [REDAKOVANÉ] na pojednávaní dňa 18. 01. 2013 spoločnosť [REDAKOVANÉ] po skončení konkurzu nepodnikala, „nemala na čom a s čím“, čo napokon vyplýva aj z jej daňových priznaní za roky 2004 až 2009. V zásade tak išlo o tzv. „mŕtvu“ obchodnú spoločnosť. Dňa 02. 03. 2004 nadobudol právoplatnosť a dňa 08. 03. 2004 nadobudol vykonateľnosť predmetný rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10 C 743/00-144 zo dňa 18. 12. 2003. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 31 C/122/2006-131 zo dňa 25. 03. 2008 vyplýva, že následne o necelých 5 mesiacov vyzval [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] listom zo dňa 27. 07. 2004 odporcu na zaplatenie sumy 555.252,- Sk, ktorú mala byť spoločnosť [REDAKOVANÉ] povinná

zaplatiť na základe uvedeného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom [REDACTED]. Následne postúpila spoločnosť [REDACTED] ako postupca s účinnosťou od 09. 11. 2004 takúto pohľadávku proti odporcovi vo výške 552.252,- Sk na postupníka spoločnosť [REDACTED] Spoločnosť [REDACTED] následne uplatnila túto pohľadávku proti odporcovi návrhom podaným na Okresnom súde Žilina dňa 29. 12. 2005. Dňa 22. 05. 2009 bol doručený právnenému zástupcovi spoločnosti [REDACTED] rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co/211/2008-167 zo dňa 25. 02. 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 31 C/122/2006-131 zo dňa 25. 03. 2008, ktorým bol návrh spoločnosti [REDACTED] proti odporcovi o zaplatenie sumy 552.252,- Sk zamietnutý z dôvodu, že navrhovateľ - spoločnosť [REDACTED] nepreukázala vznik škody svojho právneho predchodcu spoločnosti [REDACTED], keďže v konaní nebolo preukázané, že spoločnosť [REDACTED] aj skutočne sumu 552.252,- Sk bola uhradila [REDACTED]. Krajský súd v Žiline rozhodoval o odvolaní spoločnosti [REDACTED] proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 31 C/122/2006-131 zo dňa 25. 03. 2008, v ktorom medzi iným spoločnosť [REDACTED] uviedla, že jej právny predchodca po skončení konkurzu nedisponoval žiadnymi peňažnými prostriedkami, ani imaním, ktorým by mohol vyplatiť mzdové nároky [REDACTED]. Následne 12 dní po doručení rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co/211/2008-167 zo dňa 25. 02. 2009 právnenému zástupcovi spoločnosti [REDACTED] dňa 22. 05. 2009, t. j. dňa 03. 06. 2009, ako to tvrdil navrhovateľ v prejednávanej veci, mal vložiť v hotovosti [REDACTED] titulom pôžičky do pokladne v tom čase 7 rokov „mŕtvej“ spoločnosti [REDACTED] peňažnú čiastku vo výške 28.620,67 eur, t. j. čiastku v presne rovnakej výške ako mal byť výška nárokov [REDACTED] (vrátane úrokov z omeškania) ku dňu 07. 06. 2009, t. j. ku dňu ktorý ešte mal len nastať (teda akoby [REDACTED] už dopredu dňa 03. 06. 2009 vedel, že dňa 07. 06. 2009 navštívi svoju sestru a splní dlh spoločnosti [REDACTED]). Súd vybočiac z tejto časovej postupnosti poukázal na to, že na pojednávaní dňa 13. 11. 2012 [REDACTED] tvrdil, že peniaze [REDACTED] neboli vyplatené skôr z dôvodu, že spoločnosť [REDACTED] nepokračovala v podnikaní a nemala peniaze a tieto tak vyplatil až v roku 2009, keďže raz prišiel za ním jeho syn a povedal mu, že môžu mať nejaké problémy a bolo by to tak vhodné nejako

vybaviť. Súčasne navrhovateľ v návrhu uviedol, že ak by spoločnosť [REDAKOVANÉ] nevyplatila [REDAKOVANÉ] jej nároky, mohlo by dôjsť ku konaniu, ktoré by napĺňalo znaky trestného činu. Navrhovateľ mal zrejme na mysli trestný čin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa ust. § 214 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, podľa ktorého ustanovenia kto ako štatutárny orgán právnickej osoby alebo fyzická osoba, ktorá je zamestnávateľom, alebo ich prokurista nevyplatí svojmu zamestnancovi mzdu, plat alebo inú odmenu za prácu, náhradu mzdy alebo odstupné, na ktorých vyplatenie má zamestnanec nárok, v deň ich splatnosti, hoci v tento deň mal peňažné prostriedky na ich výplatu, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby alebo činnosti zamestnávateľa, ktorý je fyzickou osobou, alebo vykoná opatrenia smerujúce k zmareniu vyplatenia týchto peňažných prostriedkov, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. Pokiaľ tak spoločnosť [REDAKOVANÉ] nemala od roku 2002 žiaden majetok, nemohla mať ani peňažné prostriedky na výplatu náhrady mzdy [REDAKOVANÉ], a teda nemohlo dôjsť k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Súčasne súd poukázal na to, že [REDAKOVANÉ] boli vyplatené aj úroky z omeškania vo výške 10.179,49 eur (teda táto čiastka zodpovedala viac ako 1/3 celkovo [REDAKOVANÉ] vyplatenej sumy), pričom právo [REDAKOVANÉ] na ich zaplatenie však ku dňu 07. 06. 2009 bolo v zmysle ust. § 110 ods. 3 OZ premlčané. Dňa 07. 06. 2009 [REDAKOVANÉ] podpíše potvrdenie pre spoločnosť [REDAKOVANÉ] o prevzatí sumy 28.620,67 eur. Následne spoločnosť [REDAKOVANÉ] dňa 17. 07. 2009 (t. j. 44 dní po tom, ako [REDAKOVANÉ] vložil titulom pôžičky do nemajetnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] čiastku 28.620,67 eur) postupuje pohľadávku proti odporcovi v nominálnej výške 28.620,67 eur navrhovateľovi za odplatu 1,- euro. Týmto tak prestáva byť veriteľom odporcu a tým už nikdy nemôže nenadobudnúť späť sumu vyplatenú [REDAKOVANÉ], ktorej vyplatenie mal zaviniť odporca. [REDAKOVANÉ] tak ostáva naďalej nemajetná a [REDAKOVANÉ] prichádza o možnosť uspokojenia svojej pohľadávky na vrátenie peňazí, ktoré poskytol spoločnosti [REDAKOVANÉ] na vyplatenie jej dlhu voči [REDAKOVANÉ]. Tento postup [REDAKOVANÉ] sa súdu javil ako absentujúci logiku. Je síce pravdou, že by sa [REDAKOVANÉ] zrejme podieľal na zisku spoločnosti Sines, s. r. o. z prípadného vymoženía pohľadávky vo výške 28.620,67 eur voči odporcovi, ale vzhľadom na výšku jeho obchodného podielu v tejto spoločnosti v pomere k celkovej výške základného imania

(t. j. 1/5) by na neho pripadal len podiel na tomto zisku o veľkosti 1/5, a to navyše zo zisku po zdanení. Napokon až po postúpení pohľadávky dňa 23. 07. 2009 uzná pred notárom [REDACTED] za svoj vlastný podpis na potvrdení o prijatí peňažnej hotovosti v sume 28.620,67 eur zo dňa 07. 06. 2009. Táto skutočnosť v spojení s tým, že z pokladničných dokladov spoločnosti [REDACTED] vyplýva, že [REDACTED] mal vložiť do pokladne spoločnosti [REDACTED] peňažnú čiastku vo výške 28.620,67 eur, t. j. čiastku v presne rovnakej výške ako výška nárokov [REDACTED] (vrátane úrokov z omeškania), ale až ku dňu 07. 06. 2009 (keďže úroky z omeškania boli počítané od 01. 04. 2004 až do dňa zaplattenia istiny 17.852,76 eur, t. j. do dňa 07. 06. 2009), t. j. ku dňu ktorý ešte mal len nastať (teda akoby [REDACTED] už dopredu dňa 03. 06. 2009 vedel, že akurát o 4 dni, t. j. dňa 07. 06. 2009 navštívi svoju sestru a splní dlh spoločnosti [REDACTED]) vyvolala na strane súdu ďalšie pochybnosti o účelovom spätnom vyhotovovaní navrhovateľom produkovaných dôkazov.

S poukazom na uvedené okolnosti súd považoval navrhovateľom produkované listinné dôkazy, ako aj svedeckú výpoveď [REDACTED] aj s akcentom, že ide o blízku príbuznú, sestru [REDACTED] (spoločníka a konateľa jednak spoločnosti [REDACTED], ako aj spoločnosti SINES, s. r. o.) a výpoveď [REDACTED] za dôkazy, o ktorých pravdivosti mal závažné pochybnosti. Po takomto vyhodnotení uvedených dôkazov mal súd následne závažné pochybnosti o pravdivosti skutkových tvrdení navrhovateľa, a to jednak o tom, či [REDACTED] vôbec v roku 2009 disponoval peňažnou hotovosťou v mene euro zodpovedajúcou sume 862.226,30 Sk, že túto dňa 03. 06. 2009 vložil do pokladne spoločnosti [REDACTED] a napokon následne túto vyplatil dňa 07. 06. 2009 [REDACTED]. Z pohľadu súdu tak v konaní navrhovateľ bezpochybné nepreukázal naplnenie jednej z podmienok pre vznik zodpovednosti odporcu podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV v spojení s ust. § 420 ods. 1 OZ, a to vznik škody. Obdobne tak súd, ako Okresný súd Žilina v prejednávanej veci vedenej pod spis. zn. 31 C/122/2006 musel konštatovať, že navrhovateľ nepreukázal, že sa stal nositeľom práva na zaplattenie na neho postúpenej pohľadávky (§ 524 ods. 1 OZ) zodpovedajúcej nároku spoločnosti [REDACTED] na náhradu škody proti odporcovi, keďže nepreukázal, že by takýto nárok doposiaľ bol spoločnosti [REDACTED] proti odporcovi vznikol. Súd tak už bez skúmania ďalších podmienok vzniku zodpovednosti odporcu návrh v plnom rozsahu zamietol. V ďalšom sa

z dôvodu nadbytočnosti ani nezaoberal odporcom vznesenou námietkou premlčania, keďže môže dôjsť len k premlčaniu práva, ktoré veriteľovi už predtým vzniklo. Súd, ako už bolo uvedené, vznik práva spoločnosti [REDAKOVANÉ] na náhradu škody proti odporcovi nemal preukázaný.»

K nevykonaniu dôkazov navrhnutých sťažovateľom okresný súd uviedol:

„V kontexte týchto zistení, súd v ďalšom z dôvodu nadbytočnosti nevykonával dôkazy navrhované navrhovateľom, a to produkované na preukázanie tej istej skutkovej okolnosti, a to dopyt na Sociálnu poisťovňu, kto bol platiteľom poistenia na sociálne poistenie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za roky 2000 až 2014, najmä však za rok 2009. Rovnako súd nevykonával dokazovanie opätovným dopytom na daňový úrad, akého príjmu sa týkal dorub dane v roku 2013 vo výške 778.08 eur, a to vzhľadom k tomu, že ani jeden z účastníkov nenamietal pravdivosť výpovede [REDAKOVANÉ] na pojednávaní dňa 12. 09. 2014 v tom, že táto daň bola zaplatená z príjmov získaných z prevádzkovania živnosti. Napokon súd nevykonával dokazovanie výsluchom [REDAKOVANÉ], vedúceho oddelenia správy daní, keďže tento mal byť na základe návrhu navrhovateľa vypočutý k tomu, čo vlastne [REDAKOVANÉ] zdaňovala a prečo nezdaňovala príjem zodpovedajúci úrokom z omeškania. Túto otázku totiž objasnilo potvrdenie daňového úradu zo dňa 28. 07. 2014 a súčasne bolo medzi účastníkmi nesporné, že [REDAKOVANÉ] príjem zodpovedajúci úrokom z omeškania nezdanila. Napokon súd poukazuje na to, že [REDAKOVANÉ] sa o osobe [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 12. 09. 2014 vôbec nezmenila, ako o osobe, s ktorou by danú problematiku konzultovala. [REDAKOVANÉ] by tak mohol problematiku zdaňovania príjmu zodpovedajúceho úrokom z omeškania objasňovať len z pozície pracovníka daňového úradu zaoberajúceho sa problematikou dane z príjmu, čo však nemôže byť predmetom výpovede svedka, keďže tento má vypovedať o skutkových okolnostiach súvisiacich s prejednávanou vecou a nie vyjadrovať sa k právnym otázkam.“

Následne sa okresný súd v napadnutom rozsudku z 3. októbra 2014 podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa v jeho (prvom) odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 18. januára 2013.

Z argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov konajúce súdy neakceptovali tvrdenie sťažovateľa, že právny predchodca sťažovateľa [REDACTED], vyplatil špecifikovanú sumu [REDACTED] z titulu náhrady mzdy s príslušenstvom. Z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že tento skúmal predložené dôkazy v ich vzájomnej súvislosti – potvrdenie [REDACTED] a jej daňové priznanie skúmal v kontexte s daňovými priznaniami obchodnej spoločnosti [REDACTED], zaoberal sa s otázkou, či konateľ právneho predchodcu sťažovateľa mohol reálne disponovať vyplatenou sumou, a vzhľadom na vyjadrenie, že uvedenú sumu mal konateľ v hotovosti, verifikoval toto konanie aj z pohľadu časovo súvisiaceho zavedenia meny euro od 1. januára 2009. Skúmal časovú a vecnú súvislosť skutkového deja opísaného sťažovateľom so skutočnosťami vyplývajúcimi z konania medzi obchodnou spoločnosťou [REDACTED], a odporcom, v ktorom táto obchodná spoločnosť ako právny nástupca [REDACTED], uplatňovala voči odporcovi nárok na zaplatenie sumy 555 252 Sk. Okresný súd v napadnutom rozsudku odôvodnil, z akých dôvodov nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté sťažovateľom. Uvedené právne závery ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu je takto dostatočné a vyčerpávajúce – sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce jeho vec, osobitne aj vo vzťahu k právnemu záveru, že nepreukázal vznik škody, t. j. vyplatenie špecifikovanej sumy právnym predchodcom sťažovateľa [REDACTED]. Tieto právne závery konajúcich súdov – okresného súdu a krajského súdu – nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, možno konštatovať, že sú výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú

situáciu. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (porovnaj m. m. IV. ÚS 135/2012, II. ÚS 659/2016). Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľa na predmet konania. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 31. mája 2017

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania, sledujúc pritom skutočnosť, či nemožno sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení najprv preskúmal procesnú prípustnosť dovolania a v prvom rade konštatoval, že 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), „ktorý v § 470 stanovil, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Najvyšší súd... však rešpektujúc ústavný princíp právnej istoty a z neho vyplývajúci princíp dôvery v platné právo a princíp legitímneho očakávania, posudzoval splnenie podmienok dovolacieho konania podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb...“. Najvyšší súd následne dospel k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) prípustné. Napokon preskúmal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu s prihliadnutím na § 242 ods. 1 druhú vetu OSP aj z dôvodov uvedených v § 237 ods. 1 OSP, a to predovšetkým z dôvodu existencie prípadnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorej sa sťažovateľ dovolával. Najvyšší súd následne uviedol:

«10. Za nedôvodnú považoval námietku žalobkyne o odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že nebol vykonaný ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedka [REDAKOVANÉ] - vedúceho oddelenia správy daní, a tiež dôkaz vo forme dopytu na Sociálnu poisťovňu na zistenie platiteľa poisťného [REDAKOVANÉ] v rokoch 2000-2014. Súd totiž nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (R 37/1993 a R 125/1999). Navyše nevykonanie označených dôkazov v preskúmvanej veci súd prvej inštancie riadne odôvodnil na strane 24 písomného vyhotovenia rozsudku.

11. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj dovolacia námietka o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov. Hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných

dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, no táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

12. Napokon nedôvodnou bola aj námietka dovolateľky o odňatí jej možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudkov prvoinštančného i odvolacieho súdu (ich nepreskúmateľnosťou). Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednáwanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, posudzujúc ho v kontexte s rozsudkom súdu prvej inštancie, bolo zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko

žalovaného k uplatnenému nároku, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku osobitne vysporiadal aj s námietskami uplatnenými v odvolaní. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozsudky súdov v základnom konaní sú nepreskúmateľné. Pritom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa jej predstáv, ale len to, že ich neodôvodnili objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo). Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaoberá správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietskami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy alebo práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnych

prípadoch nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd mal posúdiť prípustnosť dovolania podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, ústavný súd poukazuje na prvú vetu § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorej právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak dovolanie bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a najvyšší súd o tomto dovolaní rozhoduje po 1. júli 2016, t. j. za účinnosti Civilného sporového poriadku, vychádzajúc z citovaného ustanovenia je potrebné posúdiť prípustnosť dovolania podľa ustanovení účinných v čase jeho podania, t. j. podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (m. m. I. ÚS 481/2017). Prvá veta § 470 ods. 2 CSP vyjadruje tzv. princíp justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorého obsahom je „skutočnosť, že procesné úkony subjektov civilného súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho procesného predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavuje s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu“.

Ak normatívne vyjadrený nie je, jeho všeobecná platnosť vyplýva, teda je odvoditeľná zo všeobecných princípov právneho štátu, predovšetkým z princípu legitímnych očakávaní, ochrany nadobudnutých práv a dôvery subjektov práva v právo samotné.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1496).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018